

Uzasadnienie

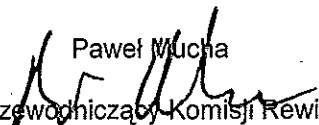
Skarżący w dniu 13.01.2014 r. wniósł do Kancelarii Sejmiku skargę na Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego oraz Przewodniczącego Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego. Przedmiotem skargi było nieprawidłowe zdaniem Skarżącego rozpoznanie jego skargi z dnia 25.11.2013 r. przez Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego.

Komisja Rewizyjna Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego zajmowała się sprawą na posiedzeniach w dniu 17.02.2014 r. oraz 3.03.2014 r. Po analizie przedłożonych dokumentów Komisja ustaliła następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 25.11.2013 r. Skarżący wniósł do Kancelarii Sejmiku skargę na Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego oraz Przewodniczącego Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego związaną z brakiem podpisu Przewodniczącego Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego na piśmie z dnia 3.10.2013 r. skierowanym do Skarżącego. Przedmiotem ww. pisma było przedłużenie na podstawie art. 36 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz.267) terminu do rozpoznania uprzedniej skargi Skarżącego na Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego z dnia 9.09.2013 r. W związku z faktem, iż Przewodniczący Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego nie jest pracownikiem Urzędu Marszałkowskiego Województwa Zachodniopomorskiego, to nie podlega on nadzorowi i kontroli Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego. Należy podnieść, że przedmiotowe pismo z dnia 3.10.2013 r. było kierowane od Przewodniczącego Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego oraz że za jego przygotowanie odpowiadają pracownicy Kancelarii Sejmiku. Zgodnie bowiem z § 39 pkt 10 Regulaminu Organizacyjnego Urzędu Marszałkowskiego Województwa Zachodniopomorskiego do zadań Kancelarii Sejmiku należy obsługa organizacyjno –administracyjna Przewodniczącego Sejmiku, w tym szczególnie organizowanie i udzielanie odpowiedzi na skargi. W związku z powyższym skarga Skarżącego z dnia 25.11.2013 r. została zakwalifikowana jako skarga na pracownika Urzędu Marszałkowskiego Województwa Zachodniopomorskiego, gdyż jej źródłem było uchybienie w postaci wysłania pisma przez Kancelarię Sejmiku bez podpisu osoby udzielającego odpowiedzi. Zgodnie z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. 2013 r. poz. 596) Marszałek Województwa jest kierownikiem Urzędu Marszałkowskiego i zwierzchnikiem służbowym pracowników tego urzędu. W związku z tym odpowiedzi na skargę Skarżącego z dnia 25.11.2013 r. udzielił Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego. W swej odpowiedzi z dnia 20.12.2013r. Marszałek Województwa poinformował Skarżącego o zakwalifikowaniu jego skargi jako skargi na pracownika Urzędu Marszałkowskiego oraz o przeprowadzeniu z pracownikiem rozmowy dyscyplinującej przez bezpośredniego przełożonego. W celu uzupełnienia braku formalnego, Skarżącemu został przesłany potwierdzony za zgodność z oryginałem drugi egzemplarz pisma z dnia 3.10.2013 r. zawierający podpis Przewodniczącego Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego. Skarżący został również za zaistniałe uchybienie przeproszony.

Komisja Rewizyjna Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego uważa wszystkie czynności wykonane przez Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego w sprawie skargi Skarżącego z dnia 25.11.2013 r. za prawidłowe pod względem formalno –prawnym. Podnieść należy, iż możliwość rozpoznania skargi na pracownika urzędu przez przełożonego wynika z unormowań zawartych w art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. 2013 r. poz. 596) zgodnie z którym Marszałek Województwa jako kierownik Urzędu Marszałkowskiego jest równocześnie zwierzchnikiem służbowym pracowników tego urzędu.

Biorąc pod uwagę powyższe skargę Skarżącego z dnia 13.01.2014r. na Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego, na podstawie art. 229 pkt 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267.), należy uznać za bezzasadną

Paweł Mucha
Przewodniczący Komisji Rewizyjnej
Sejmiku Województwa Zachodniopomorskiego

Pouczenie:

Zgodnie z treścią art. 239 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013, poz. 267) w przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności - organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez powiadamiania skarżącego.